

Konkurzní řízení v období první ČSR na pozadí příslušné judikatury

JJUDr. Eva Sofia Vodičková

Fakulta právnická, Západočeská univerzita v Plzni

Abstrakt: V současné době se setkáváme s velkým množstvím návrhů na prohlášení konkursů a jejich počet se každoročně zvyšuje, ať již z objektivních (období covidu, zdražování energií) či subjektivních důvodů. Jednoznačně to pak vede v případě konkursního řízení k zatížení soudů. Konkurzní řízení je vedeno podle současné platné právní úpravy, tj. na základě zákona č. 182/2006 Sb. (insolvenční zákon), který nahradil porevoluční zákon č. 328/1991 Sb., který přes to, že byl nesčetněkrát novelizován, jeho novely ne vždy odstranily nedostatky a problémy konkursu. Zákon č. 328/1991 Sb. byl však právním předpisem, který se vrátil ke konkursnímu právu, tak jak jsme ho znali v jeho podobě před rokem 1950, kdy do té doby byla platná právní úprava konkursního práva na základě zákona č. 64/1931 Sb. z. a n. Předmětem tohoto příspěvku je představení právě této prvorepublikové právní normy, která se po sametové revoluci roku 1989 stala významným inspiračním zdrojem při utváření zákona č. 328/1991 Sb.

Abstract: Recently there have been numerous applications for bankruptcy, their numbers increasing year by year due to both objective (Covid pandemic, energy price surges) and subjective reasons. This has clearly placed heavy burdens on courts in terms of bankruptcy proceedings. These proceedings are governed by current legislation, i.e. act No. 182/2006 Sb. (Insolvency Act) that replaced the act No. 328/1991 Sb. from the post-Velvet revolution era; the latter had been amended many times, but the amendments not always managed to rectify the flaws and issues of bankruptcy procedures. Nevertheless, already the act No. 328/1991 Sb. was a statute that exemplified the return to bankruptcy law as known in our lands pre-1950 and as regulated by act No. 64/1931 Sb. z. a n. This paper is focused on presenting the latter piece of legislation from the First Czechoslovak republic that, post-1989, became an important source of inspiration for drafting act No. 328/1991 Sb.

Klíčová slova: konkurs, konkursní právo, insolvence, dlužník, věřitel, úpadek

Key words: bankruptcy, bankruptcy law, insolvency, debtor, creditor, bankrupt entity

Základním právním předpisem konkursního řízení a upravujícího konkursní právo jako takové se stal po roce 1989, kdy v našem státě došlo ke změně politického systému, zákon o konkursu a vyrovnání z roku 1991.¹ Významným inspiračním zdrojem při utváření tohoto konkursního zákona se stal konkursní zákon z období první Československé republiky.² Určitě tak stojí tento právní předpis za připomenutí.

Tímto příspěvkem bych chtěla poukázat na některé novinky v rámci konkursního řízení, klady a v nemalé míře i určitou nadčasovost zákona č. 64/1931 Sb. z. a n. v období první Československé republiky. Na základě tohoto zákona došlo zejména k unifikaci konkursního práva na území celé Československé republiky, a šlo

tak o jednu z mála norem, která v této oblasti právního řádu odstranila právní dualismus.

Lze říci, že samotná právní úprava výše jmenovaného zákona v době jeho vzniku byla poměrně moderní a kvalitní, a v neposlední řadě platila až do roku 1950, nikoliv proto, jaká tato právní úprava byla, ale změnou politického systému, kterému nevyhovovala.

Podle zákona č. 64/1931 Sb. z. a n. mohl být vyhlášen konkurs buď na návrh dlužníka, nebo věřitele.³ Zákon nově také zakotvoval znaky insolvence, tj. nutnost existence více splatných závazků, které dlužník nebyl schopen plnit, a zároveň také stanovil, že insolvence nastává i v případě, kdy dlužník zastavil své platby.⁴

Zákon č. 64/1931 Sb. z. a n. se skládal ze dvou dílů, kdy v prvním díle se setkáváme s konkursním právem hmotným a ve druhém díle je pak obsaženo již vlastní konkursní řízení. V jednotlivých hlavách druhého dílu tak nacházíme jednotlivá ustanovení o řádném

¹ Zákon č. 328/1991 Sb. Tento zákon byl poté několikrát novelizován. Platil do 31. 12. 2007, kdy byl nahrazen zákonem č. 182/2006 Sb., který začal platit od 1. 1. 2008.

² Zákon č. 64/1931 Sb. z. a n., kterým se vydávají řády konkursní, vyrovnací a odpůrčí. Dále níže v příspěvku vycházím z textu tohoto zákona uvedeného na <https://www.aspi.cz/products/law-Text/1/5218/1/2>

³ § 68–69 zákona č. 64/1931 Sb. z. a n.

⁴ § 1 zákona č. 64/1931 Sb. z. a n.

konkursu,⁵ o nepatrných konkurech,⁶ o konkursu družstev⁷ a všeobecná ustanovení o konkursním řízení.⁸

Dle výše citovaného zákona k vedení konkursního řízení byl jako věcně příslušný soud určen krajský soud,⁹ jako výjimka sborový soud obchodní¹⁰ a jako další výjimka zvláštní krajský soud obchodní.¹¹ Místní příslušnost se pak řídila zejména místem, kde úpadece provozoval svůj podnik, tj. kde vykonával svou výdělečnou činnost, popřípadě místem úpadece bydliště, v případě právnické osoby sídla, pokud úpadece žádný podnik neprovozoval na území československého státu.¹²

V konkursním řízení vystupoval soud ve dvojí funkci, jednak jako konkursní soud (senát), jednak jako konkursní komisař (samosoudce). Senát konkursního soudu byl tvořen třemi soudci z povolání.¹³ Konkursním komisařem byl soudce konkursního soudu, kterého jmenoval senát konkursního soudu,¹⁴ popřípadě soudce okresního soudu v obvodu konkursního soudu.

Konkursní komisař jako samosoudce řídil celé konkursní řízení, rozhodoval o všech otázkách, které nebyly vyhrazeny konkursnímu soudu, a dozoroval činnost ostatních orgánů konkursního řízení, tj. ne pouze činnost správce,¹⁵ ale i činnost věřitelů¹⁶ a jejich orgánů.¹⁷

Dle zákona č. 64/1931 Sb. z. a n. se v rámci konkursního řízení rozlišovaly dvě fáze, a sice na fázi přípravného řízení, začínající podáním návrhu na prohlášení konkursu na jmění dlužníka a končící věcným rozhodnutím konkursního soudu o tomto návrhu, a na fázi meritorního řízení,¹⁸ zahajující prohlášením

konkursu na jmění dlužníka a trvající až do konce konkursního řízení.

Konkursní řízení se zahajovalo pouze na návrh. Návrh mohl být podán ve formě písemné nebo ústní do protokolu,¹⁹ či telegraficky.²⁰ Jak bylo výše uvedeno, návrh mohl být podán buď ze strany dlužníka, nebo ze strany věřitele.

V případě, že podal návrh k prohlášení konkursu dlužník, byl konkurs prohlášen neprodleně. Totéž platilo i v případě, pokud návrh byl podán všemi osobně ručícími společníky nebo likvidátory obchodní společnosti, všemi osobami oprávněnými zastupovat právnickou osobu nebo všemi dědici. Oprávněný k podání návrhu byl každý osobně ručící společník nebo likvidátor, v případě pozůstalosti dědic nebo opatrovník pozůstalosti, popřípadě každá osoba, která měla oprávnění zastupovat navenek právnickou osobu, v takovém případě musel však soud vyslechnout ostatní oprávněné zástupce. Pokud i tito oprávněni zástupci s podáním návrhu souhlasili, soud ihned prohlásil konkurs, v opačném případě, nebo pokud nebylo možné je bez značného průtahu vyslechnout, pak soud konkurs prohlásil pouze tehdy, pokud navrhovatel osvědčil insolventci nebo předlužení dlužníka.²¹

V případě podání návrhu ze strany věřitele bylo nutné, aby věřitel osvědčil, že dlužník je ve stavu insolvence a že má vůči němu pohledávku, třeba ještě nedospělou, která bude v případě, že bude na jmění dlužníka prohlášen konkurs, konkursní pohledávkou. Osvědčení dlužníkovy insolvence nebylo zapotřebí pouze v případě, když konkursu předcházelo vyrovnací řízení a návrh na prohlášení konkursu byl podán před zahájením vyrovnacího řízení nebo později, nejdéle však do 15 dnů po právní moci usnesení, kterým bylo vyrovnací řízení zastaveno.²²

V konkursním řízení se zjišťovala existence podmínek prohlášení konkursu, a to zpravidla při jednání, kde měl být především vyslechnut dlužník, navrhovatel a osoby, které mohly o věci podat vysvětlení. Neprodleně po ukončení řízení měl soud povinnost o podaném návrhu rozhodnout, a to tak, že návrh buď zamítl, nebo na jmění dlužníka prohlásil konkurs.

Mezi znaky konkursu náležela pluralita věřitelů a jmění dlužníkovy podléhající exekuci dostatečné k tomu, aby z něho mohly být hrazeny náklady konkursního řízení. V případě plurality věřitelů zde dle zákona došlo k průlomům z charakteristických znaků konkursu.

⁵ Viz § 65–168 zákona č. 64/1931 Sb. z. a n.

⁶ Viz § 169–171 zákona č. 64/1931 Sb. z. a n.

⁷ Viz § 172–187 zákona č. 64/1931 Sb. z. a n.

⁸ Viz § 188–193 zákona č. 64/1931 Sb. z. a n.

⁹ § 65, odst. 1 zákona č. 64/1931 Sb. z. a n.

¹⁰ Sborový soud obchodní jednal v případě konkursu na jmění a pozůstalost protokolovaných kupců a na jmění obchodních společností zapsaných v obchodním rejstříku a společenstev. K této problematice blíže VOSKA, J. *Konkursní, vyrovnací a odpůrčí řády*. Praha: Právnické knihkupectví a nakladatelství Linhart a Pekárek, 1931, Právnická knihovna, s. 246.

¹¹ Tento soud byl věcně příslušný k vedení konkursního řízení na jmění nebo pozůstalost kupce nebo na jmění obchodní společnosti, jejichž firma byla zapsána v obchodním rejstříku a na jmění společenstva hospodářského a výdělkového. Blíže tamtéž.

¹² § 65, odst. 2 zákona č. 64/1931 Sb. z. a n.

¹³ Blíže VOSKA, J. *Konkursní, vyrovnací a odpůrčí řády*. Praha: Právnické knihkupectví a nakladatelství Linhart a Pekárek, 1931, Právnická knihovna, s. 270.

¹⁴ Nesmělo se však jednat zároveň o člena příslušného senátu. Viz § 77 odst. 1 zákona č. 64/1931 Sb. z. a n.

¹⁵ § 78 an zákona č. 64/1931 Sb. z. a n.

¹⁶ § 88 an zákona č. 64/1931 Sb. z. a n.

¹⁷ Zde je zcela patrné že tak pozice konkursního komisaře byla výrazně posílena oproti právní úpravě z roku 1869. Srov. s ustanovením § 70 Konkursního řádu č. 1/1869 ř. z.

¹⁸ Zde je třeba podotknout, že k fázi meritorního řízení mohlo tak dojít jen tehdy, pokud byl na jmění dlužníka prohlášen konkurs.

¹⁹ Viz § 189, odst. 2 zákona č. 64/1931 Sb. z. a n.

²⁰ V tomto případě za podmínky, že byl telegram doplněn písemným podáním ve lhůtě tří dnů. Viz ŠTAJGR, F. *Konkursní právo*. Praha: Všeherd, 1947, s. 405.

²¹ § 68, odst. 2, zákona č. 64/1931 Sb. z. a n.

²² § 69, odst. 1, zákona č. 64/1931 Sb. z. a n.

Konkurs tak mohl být prohlášen i v případě jediného věřitele, pokud navrhovatel osvědčil, že uplatnil vůči dlužníkovi odpůrčí nárok a rovněž tehdy, jestliže navrhovatel složil přiměřenou zálohu na pokrytí nákladů konkursního řízení.²³

Průlomem do podmínek pro zahájení konkursu byla i situace uvedená v dalším ustanovení citovaného zákona,²⁴ kdy bylo věřitelů sice více, avšak dlužníkovu jmění nebylo dostatečné. Zde pak byla navrhovatel dána možnost, jak o vyhlášení konkursu usilovat složením přiměřené zálohy na útraty, tj. náklady konkursu, přičemž pojem „přiměřená záloha“ tehdejší právníci komentovali jako zálohu nezbytnou k provedení prvních úkonů v řízení sledujících zjištění, zda nějaký majetek dlužník má, či nikoliv.²⁵

Výzva ke složení zálohy však byla namíště pouze tehdy, pokud byly osvědčeny předpoklady pro prohlášení konkursu, tj. když zde bylo zřejmé, že dojde ke konkursnímu řízení, bude-li požadovaná záloha složena. K této problematice se vyjádřil tehdy Nejvyšší soud Československé republiky, kdy ve svém rozhodnutí uvedl: „Neboť záloha má právě za účel, aby z ní byly hrazeny útraty konkursního řízení; aby se neminula tímto účelem, musí býti jisto, že útraty konkursního řízení skutečně vzniknou. Nebylo by přece účelné ukládati věřiteli, aby složil zálohu, a pak jeho návrh na prohlášení konkursu zamítnouti, ač záloha v určené výši byla závčas složena.“²⁶

Jinak v rámci posuzování této podmínky v případě dlužníka, tj. aby z aktiv dlužníka bylo možné hradit útraty konkursního řízení, stačilo, aby měl dlužník aktiva v takové výši, která by postačila k úhradě určitých útrat konkursního řízení. Existence jmění úpadce, které stačilo k tomu, aby se uhradily náklady konkursního řízení, byla tak nutnou podmínkou provedení konkursního řízení. Pokud se tak zjistilo, že jmění úpadce nestačí k pokrytí útrat konkursního řízení, byl konkurs zrušen.²⁷

O návrhu na prohlášení konkursu rozhodoval konkursní soud usnesením. Usnesení konkursního soudu bylo možné napadnout rekuresem, a to ze strany každého, jehož práva tím byla dotčena.²⁸ Rekursní lhůta byla patnáctidenní a v rekursu mohly být uvedeny nové skutečnosti a důkazy. Rekurs se podával k vrchnímu soudu. Proti rozhodnutí vrchního soudu se podával pak dovolací rekurs k nejvyššímu soudu.²⁹

²³ § 70, odst. 1 zákona č. 64/1931 Sb. z. a n.

²⁴ § 70, odst. 2 zákona č. 64/1931 Sb. z. a n.

²⁵ Například HORA, V. *Řády konkursní, vyrovnávací a odpůrčí*. Praha: Československý kompas, 1931, s. 141, či VOSKA, J. *Konkursní, vyrovnávací a odpůrčí řády*. Praha: Právnické a ekonomické knihkupectví a nakladatelství Linhart a Pekárek, 1931, s. 258.

²⁶ Viz rozhodnutí Nejvyššího soudu Československé republiky ze dne 29. září 1938, sp. zn. R I 1087/38 (Vážný 17057).

²⁷ § 166, odst. 2, zákona č. 64/1931 Sb. z. a n.

²⁸ § 75, odst. 1, zákona č. 64/1931 Sb. z. a n.

²⁹ § 192 zákona č. 64/1931 Sb. z. a n.

V případě usnesení o prohlášení konkursu se zejména jednalo o úpadce, v případě usnesení o zamítnutí návrhu na prohlášení konkursu o navrhovatele, popřípadě jiné věřitele.

Prohlášení konkursu se veřejně vyhlášovalo konkursní vyhláškou, která se vyvěšovala na soudní desce konkursního soudu, na soudní desce okresního soudu, u kterého měl konkursní komisař své sídlo. Pokud bylo bydliště úpadce nebo sídlo jeho podniku mimo místo konkursního soudu, pak na soudní desce těchto soudů. Byla-li v sídle konkursního soudu nebo v místě úpadcova podniku burza a byla-li úpadcova firma zapsána v obchodním rejstříku, byla vyhláška vyvěšena rovněž v této burze.

Jelikož rekurs proti usnesení o prohlášení konkursu neměl odkladný účinek,³⁰ měla být konkursní vyhláška vyvěšena ihned, jakmile byla vyhotovena. Opis konkursní vyhlášky se dále pak doručoval mimo jiné věřitelům, berním úřadům, zemským a okresním úřadům, v jejichž obvodu působnosti byl podnik úpadce, jeho bydliště nebo nemovité jmění, poštovním a telegrafním úřadům, v jejichž sídle bylo bydliště úpadce nebo v případě právnické osoby sídlo, sídlo jeho podniku a bydliště správce konkursní podstaty, příslušné obchodní a živnostenské komoře, v případě kdy úpadce byl živnostníkem či obchodníkem, příslušné komoře nebo grémiu, pokud byl úpadce advokátem, notářem, lékařem, zvěrolékařem, inženýrem nebo lékárníkem a bezprostředně nadřízenému úřadu, byl-li úpadce veřejným zaměstnancem.³¹

Právní účinky prohlášení konkursu nastaly dnem, kdy, jak bylo výše uvedeno, byla konkursní vyhláška vyvěšena,³² zároveň se z dlužníka stal úpadce a začala druhá fáze, tj. meritorní fáze konkursního řízení.

Úpadce prohlášením konkursu ztratil dispoziční oprávnění ke konkursní podstatě. Veškerá právní jednání úpadce učiněná po prohlášení konkursu, která se týkala konkursní podstaty, vůči věřitelům se stala neúčinná. V případě, že úpadce přijal plnění od svého dlužníka, ten pak nebyl svého závazku vůči úpadci zproštěn, s výjimkou, že by se jeho plnění dostalo do konkursní podstaty nebo pokud by úpadcův dlužník v době plnění nevěděl o prohlášení konkursu a ani o této skutečnosti nemohl vědět.

Zároveň spory, jejichž účelem bylo uplatnění nebo zajištění práva týkajícího se konkursní podstaty, nemohly být po prohlášení konkursu proti úpadci zahájeny, ani v nich nemohlo být pokračováno. Výjimkou

³⁰ § 75, odst. 2, zákona č. 64/1931 Sb. z. a n. Odkladný účinek mohl být přiznán pouze ze závažných důvodů. Viz § 192, odst. 3 zákona č. 64/1931 Sb. z. a n.

³¹ Viz zejména § 1–3 nařízení č. 114/1931 Sb., o doručování vyhlášek v konkursním a vyrovnacím řízení a o uveřejňování jich v Ústředním oznamovateli.

³² § 2 zákona č. 64/1931 Sb. z. a n.

byly spory o nároky na oddělení a o nároky na vyloučení věcí, které nenáležely do konkursní podstaty. Tyto spory mohly být zahájeny a mohlo být v nich pokračováno i po prohlášení konkursu, avšak výlučně proti správci konkursní podstaty. S prohlášením konkursu zanikala taktéž veškerá exekuční zástavní práva, kterých bylo nabyto v posledních 60 dnech před prohlášením konkursu.³³

Prohlášení konkursu na jmění veřejné obchodní společnosti nemělo za následek automatické prohlášení konkursu na jmění společníků, avšak se jich dotklo tak, že prohlášením konkursu byla veřejná obchodní společnost zrušena.³⁴ K problematice ustanovení tehdy platného obchodního zákoníku se vyjádřil i Nejvyšší soud Československé republiky v tomto smyslu: „Praví-li zákon v čl. 123, že se společnost zrušuje, nelze to ovšem bráti doslovně, neboť společnost zaniká jen po strážce produktivní a trvá dále, by byly urovnány právní poměry, jež byly založeny provozem společného závodu...“ „Proto také k výmazu firmy veřejné společnosti může dojít až po skončení likvidace nebo po jinakém úplném vypořádání. Do té doby trvá firma, po případě likvidační, a nelze ji z obchodního rejstříku vymazati.“³⁵

Dle zákona tak došlo ke zrušení veřejné obchodní společnosti již v okamžiku prohlášení konkursu, fakticky ale k jejímu zrušení došlo až po rozdělení konkursní podstaty. Obdobný následek prohlášení konkursu platil i pro společnosti komanditní, komanditní společnosti na akcie a společnosti s ručením omezeným.

V případě prohlášení konkursu se dále mělo za to, že veškeré nesplatné pohledávky se považovaly za splatné. Po prohlášení konkursu byla konkursní podstata vzata do úschovy a správy správce konkursní podstaty. Úpadce byl za tímto účelem povinen poskytnout správci konkursní podstaty veškerá vysvětlení, kterých bylo zapotřebí ke zjištění konkursní podstaty a k její správě, především obchodní knihy a jiné zápisy, které se týkaly správy jmění.³⁶

Úpadce měl také povinnost předložit podrobný seznam svého jmění, jím vlastnoručně podepsaný, obsahující seznam majetku, pohledávek i závazků. V případě pohledávek muselo být uvedeno, na základě, jakého právního titulu vznikly a jejich dobytost. V případě závazků jejich právní důvod včetně adres věřitelů a sdělení, zda se jednalo o osoby blízké.³⁷

Ke splnění výše uvedených úpadcových povinností jako donucovací prostředek sloužilo předvedení úpadce a zejména vazba, kterou na něho mohl uvalit konkursní komisař. Vazba mohla být uvalena až na dva měsíce. Úhrnná délka vazby uložená v konkursním řízení nesměla přesáhnout jeden rok.³⁸

Vyjma donucovacích prostředků mohl konkursní komisař k provedení jednotlivého úkonu, pokud nebyl výlučně vázán na osobu úpadce, pověřit jinou osobu, a to na náklady úpadce. Pokud bylo nezbytné, aby konkrétní úkon učinil úpadce, mohl být úpadci uložen peněžitý trest.³⁹ Dle zákona č. 64/1931 Sb. z. a n. uložené peněžité tresty připadly státu ve prospěch péče o chudou, opuštěnou a zanedbanou mládež.⁴⁰

Prohlášení konkursu se netýkalo jen majetkové sféry úpadce, mělo účinky i ve sféře jeho občanských či profesních práv. Například v případě občanských práv se jednalo o ztrátu aktivního a pasivního volebního práva, kdy přímo právní úprava stanovila, že „... kdož upadl v konkurs, pokud řízení konkursní trvá, jakož i ty, na jejichž žádost se provádí řízení vyrovnávací, pokud nebylo prohlášeno za skončené...“⁴¹

Skončení konkursu bylo formálně nazýváno pojmem „zrušení“ konkursu. Právní úprava citovaného zákona z roku 1931 znala pět způsobů zrušení konkursu: po úplném rozdělení, potvrzením nuceného vyrovnání, pro nedostatek jmění, pro nedostatek věřitelů a se souhlasem všech věřitelů. Ve všech případech muselo ke rušení konkursu dojít na základě rozhodnutí konkursního soudu.

V souvislosti s rokem 1948, který znamenal společenský a politický odklon od dosavadního smýšlení, přestal zákon č. 64/1931 Sb. z. a n. v roce 1950 platit. Bylo to i mimo jiné důsledkem přechodu od soukromého vlastnictví k vlastnictví socialistickému, kdy tato právní úprava ztratila svůj smysl.

Zákon č. 64/1931 Sb. z. a n. byl zrušen zákonem č. 142/1950 Sb., o řízení ve věcech občanskoprávních (občanský soudní řád),⁴² aniž by byl tak nahrazen jiným právním předpisem. Bylo tak jasné, že direktivně plánované hospodářství právní instituty typu konkursu a vyrovnání nepotřebovalo, a právní instituty, které zavedlo, měly zcela jiný charakter i jinou funkci.⁴³

Úprava konkursu, nebo spíše co z něho zbylo, byla převzata do nového Občanského soudního řádu z roku 1950. Občanský soudní řád místo konkursu a vyrovnání

³³ § 13, odst. 1, zákona č. 64/1931 Sb. z. a n.

³⁴ Viz čl. 123 odst. 1 zákona č. 1/1863 ř. z., Obecný zákoník obchodní.

³⁵ Rozhodnutí Nejvyššího soudu Československé republiky ze dne 27. září 1930, sp. zn. R I 688/30 (Vážný 10182).

³⁶ § 99 zákona č. 64/1931 Sb. z. a n.

³⁷ VOSKA, J. *Konkursní, vyrovnací a odpůrcí řády*. Praha: Právnícké a ekonomické knihkupectví a nakladatelství Linhart a Pekárek, 1931, s. 306 an.

³⁸ § 103, odst. 1 zákona č. 64/1931 Sb. z. a n.

³⁹ § 353–354 zákona č. 79/1896 ř. z., o řízení exekučním a zajišťovacím (exekuční řád).

⁴⁰ § 189, odst. 6, zákona č. 64/1931 Sb. z. a n.

⁴¹ Viz § 3, odst. 2 zákona č. 663/1919 Sb. z. a n., o stálých seznamech voličských a § 3, odst. 2 a § 4 zákona č. 75/1919 Sb., řád volení v obcích republiky Československé.

⁴² Ke dni 1. ledna 1952.

⁴³ Srov. BAŘINOVÁ, D., HÓTOVÁ, R., OLŠAR, L. *Konkursní řízení v praxi z pohledu věřitele i úpadce*. 2. přepracované vydání. Praha: Grada, 2006.

nání zavedl institut exekuční likvidace spočívající v prodeji veškerého dlužníkovy majetku.⁴⁴ Získaný výtěžek z prodeje se poté rozdělil mezi věřitele. Nový Občanský soudní řád z roku 1963⁴⁵ pak převzal likvidaci majetku kvůli reciprocitě potřebné pro vedení konkursů v zahraničí.

Změna v případě konkursního řízení nastala až po roce 1989. Přejít od socialistického vlastnictví zpět k vlastnictví soukromému mimo jiné znamenalo nutnost opět obnovit konkurs na poli českého práva. Stalo se tak zákonem č. 328/1991 sb., o konkursu a vyrovnání.

---

⁴⁴ Viz Část III. zákona č. 142/1950 Sb.

⁴⁵ Zákon č. 99/1963 Sb.